

Csongor és Tünde

Csongor szerelmes lesz Tündébe (és viszont), de nem lehetnek boldogok együtt. A férfi elkezd keresni a lányt, ám néha saját érzelmeinek útvesztőjébe kerül. Tünde a számára az a bizonyos „dicső” és „égi szép”. Csongor nyugtalanságot érez, hisz nem találja szerelmét.

Minden ember számára más a dicső és az égi szép. Magának a szónak lehet szellemi, de testi értéke is. Valakinek a földi vágyait testesítik meg ezek a szavak, van, akinek nem. Van olyan, aki egy tárgyban látja meg az égi szépet, s van, aki egy személyben, mint Csongor Tündében. A mű ezeket is egymással szembe állítja egy bizonyos ponton.

Csongor keresi ezt a dicsőt, égi szépet mindenhol, de mégsem találja. Nem csak nyugtalan, de talán kissé kétségbeesett is, hisz Tünde élete szerelme. Ez egy érzelmi válsághelyzet, amit maga a szereplő sem tud kezelni, hová tenni. Ez az útkeresés lehet, hogy az író életére is kihat, lehet, hogy éppen ő maga is keresi a dicsőt, égi szépet.

Az ifjú Csongor mindenhol keresi Tündét, s végül nagy és gonosz cselszövések árán egymásra találhatnak, és egymáséi lehetnek. Csongor megleli a maga dicsőjét, így végre lelke is megnyugodhat, így nem gyötrik kettős érzelmek.

Szerintem élete végére minden ember megtalálja a helyét és a maga dicsőjét a világban. Legyen az egy másik ember, egy hobbi, akár egy tárgy. A sajátunkat bárhol megtaláljuk a világban, csak nyitva kell tartanunk a szemünket, és nyitottnak kell lennünk az új dolgokra, új emberekre és az új helyzetekre.